

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA NEGRUȚA v. REPUBLICA MOLDOVA ȘI RUSIA

(Cererea nr. 3445/13)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

17 septembrie 2019

Această hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Negruța v. Republica Moldova și Rusia,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un
Comitet compus din:

Julia Laffranque, *Președinte*,

Paul Lemmens,

Arnfinn Bårdsen, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Deliberând la 27 august 2019 în camera de consiliu,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași și dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se afla o cerere (nr. 3445/13) versus Republica Moldova și Federația Rusă depusă la Curte în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Ghennadi Negruța („reclamantul”), la 7 decembrie 2012.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către A. Postica, P. Postica, N. Hriplivii și A. Zubco, avocați în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova și cel al Federației Ruse au fost reprezentate de către agenții săi.

3. La 18 decembrie 2014 plângerile în baza Articolelor 3 și 5 § 1 din Convenție și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție au fost comunicate guvernelor reclamate, iar restul cererii a fost declarat inadmisibil, în conformitate cu Articolul 54 § 3 din Regulamentul Curții.

4. Guvernul rus s-a opus examinării cererii de către un comitet. După examinarea obiecției, Curtea a respins-o.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1982 și locuiește în Grigoriopol (regiunea transnistreană a Moldovei).

6. La 14 iunie 2011 el a fost arestat în Rezina, oraș controlat de către autoritățile Republicii Moldova.

7. Potrivit reclamantului, el a fost arestat de către ofițeri ai Centrului Național Anticorupție din Republica Moldova și apoi transferat către ofițerii de poliție din „republica moldovenească nistreană” („rmn”).

8. Guvernul Republicii Moldova susține că reclamantul a fost arestat de către ofițerii „rmn”, că ofițerii moldoveni au fost prezenți, dar că aceștia din urmă nu avuseseră decât un rol pasiv.

9. La scurt timp după arestarea sa, reclamantul a fost transportat de către ofițerii „rmn” în regiunea transnistreană.

10. Ulterior, reclamantul a fost acuzat de corupție și a rămas în arest preventiv până la 8 iunie 2012, când a fost condamnat prin decizia curții supreme a „rmn” la patru ani și jumătate de închisoare. De asemenea, curtea supremă a „rmn” a dispus confiscarea unui automobil care aparținea reclamantului.

11. La 29 iunie 2012 acesta a fost transferat la închisoarea nr. 1 din Hlinaia. El descrie condițiile detenției sale în această închisoare după cum urmează: el a fost deținut împreună cu alte treizeci și patru persoane într-o baracă ce servise anterior ca depozit; unii din co-deținuți sufereau de diverse boli, inclusiv SIDA, hepatită și tuberculoză; acoperișul era într-o stare proastă și ploua în interior; încăperea era lipsită de ventilație; aerul era umed și se simțea miros de mușchi; toaletele erau infestate cu șobolani și apa furnizată nu era potabilă.

12. La 26 octombrie 2012 autoritățile moldovene au pornit urmărirea penală în baza plângerii soției reclamantului cu privire la arestul acestuia.

13. Printr-o scrisoare din 16 ianuarie 2013, Centrul Național Anticorupție al Republicii Moldova a informat organul de urmărire penală care se ocupa de caz că doi ofițeri ai Centrului asistaseră la arestarea reclamantului de către ofițerii ai „rmn”.

14. La 24 ianuarie 2013 autoritățile moldovenești au inițiat urmărirea penală împotriva respectivilor doi ofițeri moldoveni, aceștia fiind bănuți de abuz de serviciu. Aceste proceduri au fost încetate, dar reclamantul a contestat acea ordonanță. Curtea nu a fost informată despre rezultatul procedurii împotriva acestor ofițeri.

15. La 27 octombrie 2014 reclamantul a fost eliberat.

DREPTUL ȘI PRACTICA NAȚIONALĂ RELEVANTĂ ÎN REPUBLICA MOLDOVA ȘI ALTE ELEMENTE RELEVANTE

16. Rapoartele organizațiilor interguvernamentale și neguvernamentale, legislația și practicile interne relevante ale Republicii Moldova, precum și alte documente relevante sunt rezumate în hotărârea *Mozer v. Republica Moldova și Rusia* ([MC], nr. 11138/10, §§ 61-77, 23 februarie 2016).

17. Pasajele relevante în prezenta cauză din Legea nr. 1545 (1998) cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale

organelor de urmărire penală și de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești („Legea nr. 1545”) prevăd următoarele:

Articolul 6

„Dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:

- a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare;
- b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare;
- c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional (...);
- d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, (...) în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

ÎN DREPT

18. Reclamantul se plânge de condițiile de detenție în „rmn”. El invocă Articolul 3 din Convenție, care prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”.

19. Invocând Articolul 5 § 1 din Convenție, el susține că a fost reținut de autorități instituite în mod ilegal. Pasajele acestei prevederi relevante pentru prezenta cauză prevăd următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale

(...)

c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice ale necesității de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;

(...)”

20. Invocând Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, el se plânge în cele din urmă de confiscarea ilegală a vehiculului său. Acest articol prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea proprietății sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât în interesul public și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile de mai sus nu afectează dreptul statelor de a pune în aplicare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa utilizarea proprietății în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau amenzi.”

I. CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATE

A. Jurisdicția

21. În primul rând, Curtea trebuie să stabilească dacă, în circumstanțele invocate, reclamantul s-a aflat sub jurisdicția statelor reclamate, în sensul Articolului 1 din Convenție.

1. Argumentele părților

22. Reclamantul susține că circumstanțele cauzei denotă jurisdicția ambelor state reclamate.

23. Guvernul Republicii Moldova susține această poziție.

24. La rândul său, guvernul rus susține că faptele care stau la baza plângerilor formulate de către reclamant nu țin de jurisdicția sa și, în consecință, cererea trebuie declarată inadmisibilă *ratione personae* și *ratione loci* cu privire la Federația Rusă. Ca în cauza *Mozer v. Republica Moldova și Rusia* ([MC], nr. 11138/10, §§ 92-94, 23 februarie 2016), guvernul rus consideră că abordarea Curții cu privire la problema jurisdicției în cauzele *Ilașcu și alții v. Republica Moldova și Rusia* ([MC], nr. 48787/99, 8 iulie 2004), *Ivanțoc și alții v. Republica Moldova și Rusia* (nr. 23687/05, 15 noiembrie 2011) și *Catan și alții v. Republica Moldova și Rusia* [MC], nr. 43370/04 și altele 2, 19 octombrie 2012) a fost eronată și incompatibilă cu dreptul public internațional.

2. Constatările Curții

25. Curtea amintește că principiile generale cu referire la problema jurisdicției în sensul Articolului 1 din Convenție cu privire la actele și faptele petrecute în regiunea transnistreană a Republicii Moldova au fost stabilite în hotărârile *Ilașcu și alții* (pre-citată, §§ 311-319), *Catan și alții* (pre-citată, §§ 103-107) și, mai recent, *Mozer* (pre-citată, §§ 97-98).

26. Cu referire la Republica Moldova, în cauzele *Ilașcu și alții*, *Catan și alții* și *Mozer*, Curtea a considerat că, deși acest stat nu a exercitat nici un control asupra regiunii transnistrene, Republica Moldova este statul teritorial, iar persoanele din această zonă se aflau sub jurisdicția sa. Obligația Republicii Moldova, în baza Articolului 1 din Convenție, de a garanta tuturor persoanelor aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile prevăzute de către Convenție, s-a limitat totuși la întreprinderea măsurilor posibile, și în

conformitate cu dreptul internațional, diplomatice, economice, judiciare sau de altă natură (*Ilașcu și alții*, pre-citată, § 333, *Catan și alții*, pre-citată, § 109, și *Mozer*, pre-citată, § 100). Obligațiile Republicii Moldova în baza Articolului 1 din Convenție au fost descrise drept obligații pozitive (*Ilașcu și alții*, pre-citată, §§ 322 și 330-331, *Catan și alții*, pre-citată, §§ 109-110, și *Mozer*, pre-citată, § 99).

27. Curtea nu vede vreun motiv să distingă prezenta cauză de cele menționate *supra*. În plus, ea observă că Guvernul Republicii Moldova nu are nicio obiecție cu privire la adoptarea unei abordări similare în prezenta cauză. Prin urmare, Curtea concluzionează că reclamantul în prezenta cauză se afla sub jurisdicția Republicii Moldova în sensul Articolului 1 din Convenție, dar că responsabilitatea statului respectiv în raport cu faptele invocate trebuie să fie stabilită în funcție de obligațiile pozitive menționate *supra* (*Ilașcu și alții*, pre-citată, § 335).

28. Cu referire la Federația Rusă, Curtea amintește că, în cauza *Ilașcu și alții*, ea a constatat că Federația Rusă a contribuit atât militar, cât și politic, la crearea unui regim separatist în regiunea transnistreană în anii 1991 - 1992 (*Ilașcu și alții*, pre-citată, § 382). În cauzele ulterioare cu privire la regiunea transnistreană, ea a considerat, de asemenea, că până în iulie 2010, „rnm” nu putea continua să existe – opunând rezistență eforturilor Republicii Moldova și ale actorilor internaționali pentru soluționarea conflictului și restabilirea democrației și a statului de drept în regiune – fără sprijinul militar, economic și politic al Rusiei (*Ivanțoc și alții*, pre-citată, §§ 116-120, *Catan și alții*, pre-citată, §§ 121-122 și *Mozer*, pre-citată, §§ 108 și 110). În cauza *Mozer*, Curtea a concluzionat că gradul sporit de dependență a „rnm” de sprijinul rus a reprezentat un element esențial în concluzionarea faptului că Federația Rusă a continuat să exercite un control efectiv și o influență decisivă asupra structurilor transnistrene și că, prin urmare, reclamantul se afla sub jurisdicția statului respectiv în sensul Articolului 1 din Convenție (*Mozer*, pre-citată, § 110-111).

29. În absența unor informații noi relevante care ar demonstra contrariul, Curtea consideră că această concluzie este încă valabilă pentru perioada relevantă în prezenta cauză, *id est* din iunie 2011 până în octombrie 2014. Prin urmare, ea nu vede niciun motiv să distingă prezenta cauză de cauzele pre-citate *Ilașcu și alții*, *Ivanțoc și alții*, *Catan și alții* și *Mozer*.

30. Rezultă că reclamantul în prezenta cauză s-a aflat sub jurisdicția Federației Ruse în sensul Articolului 1 din Convenție. Drept urmare, Curtea respinge excepțiile *ratione personae* și *ratione loci* ale guvernului rus.

31. În continuare, Curtea va stabili dacă reclamantului i-a fost încălcat vreun drept garantat de Convenție de către vreunul dintre statele reclamate (*Mozer*, pre-citată, § 112).

B. Cu privire la excepția ridicată de către guvernul Republicii Moldova

32. Guvernul moldovean invocă neepuizarea căilor de atac interne disponibile în Republica Moldova. El se referă la faptul că reclamantul nu a solicitat casarea de către Curtea Supremă de Justiție a sentinței de condamnare a sa de către instanțele „rmn”. Acesta indică, *inter alia*, faptul că reclamantul nu a solicitat, în baza acestei posibile casări și a Legii nr. 1545 (a se vedea punctul 17 *supra*), să fie despăgubit de către Republica Moldova pentru încălcarea drepturilor sale. Guvernul Republicii Moldova susține că, în cadrul acestei proceduri, reclamantul ar fi putut solicita despăgubiri pentru implicarea ofițerilor moldoveni în arestarea sa.

33. Reclamantul contestă aceste argumente.

34. Curtea amintește că în hotărârea *Mozer* ea a respins deja o excepție parțial similară cu cea invocată în prezenta cauză (*Mozer*, pre-citată, § 117 121). Ca în cazul menționat *supra*, ea constată că în prezenta cauză Guvernul Republicii Moldova nu prezintă vreun exemplu cu privire la persoanele care ar fi fost despăgubite de către aceasta în urma anulării de către Curtea sa Supremă a condamnărilor pronunțate de către instanțele „rmn”.

35. Mai mult, Curtea constată că Articolul 6 din Legea nr. 1545 (a se vedea punctul 17 *supra*) oferă o listă exhaustivă cu referire la patru situații care prevăd un drept la despăgubire și că circumstanțele prezentei cauze aparent nu corespund niciunei din aceste situații. Prin urmare, Curtea nu este convinsă că Legea nr. 1545 este aplicabilă în cazul reclamantului.

36. Ținând cont de considerațiile *supra*, Curtea respinge excepția Guvernului Republicii Moldova cu privire la neepuizarea căilor de atac interne.

C. Concluzia cu privire la admisibilitate

37. Constatând că cererea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție și că ea nu este inadmisibilă din nici un alt motiv, Curtea o declară admisibilă.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE**A. În fond**

38. Reclamantul a susținut că condițiile detenției sale erau incompatibile cu Articolul 3 din Convenție.

39. Guvernul rus s-a abținut de la comentarea fondului acestei plângeri.

40. Guvernul Republicii Moldova de asemenea nu a prezentat observații cu privire la fondul acestei plângeri. Totuși, el susține că Republica Moldova nu a încălcat Articolul 3 din Convenție.

41. Curtea a avut deja ocazia să analizeze condițiile materiale de detenție din „rmn” (a se vedea, printre altele, *Mozer*, pre-citată, §§ 180-182, *Eriomenco v. Republica Moldova și Rusia*, nr. 42224/11, §§ 55-56, 9 mai 2017, și *Apcov v. Republica Moldova și Rusia*, nr. 13463/07, § 42, 30 mai 2017), constatând o încălcare a Articolului 3 din Convenție.

42. Examinând materialele prezentate, în absența elementelor care ar contrazice afirmațiile reclamantului (a se vedea punctul 11 *supra*), Curtea constată că condițiile de detenție ale reclamantului au constituit un tratament inuman și degradant, contrar exigențelor Articolului 3 din Convenție.

B. Cu privire la responsabilitatea statelor reclamate

43. În continuare, Curtea trebuie să stabilească dacă Republica Moldova a respectat în prezenta cauză obligația sa pozitivă de a lua măsuri adecvate și suficiente pentru a asigura drepturile reclamantului în conformitate cu Articolul 3 din Convenție (a se vedea punctele 26-27 *supra*). În hotărârea *Mozer*, ea a notat că obligațiile pozitive ale Republicii Moldova vizau atât măsurile necesare pentru restabilirea controlului său asupra teritoriului transnistrean, ca expresie a jurisdicției sale, cât și măsurile pentru asigurarea respectării drepturilor reclamantilor individuali (*Mozer*, pre-citată, § 151).

44. Cu referire la primul aspect al obligațiilor Republicii Moldova, *id est* restabilirea controlului său pe teritoriul său național, Curtea a menționat în cauza *Mozer* că, de la începutul ostilităților din 1991-1992 până în iulie 2010, Statul a luat toate măsurile disponibile (*Mozer*, pre-citată, § 152). În prezenta cauză, părțile nu au prezentat niciun argument, potrivit căruia Guvernul Republicii Moldova și-ar fi schimbat poziția asupra regiunii transnistrene în perioada de referință în prezenta cauză. Prin urmare, Curtea nu vede niciun motiv să ajungă la o altă concluzie (*ibidem*).

45. Cu referire la cel de-al doilea aspect al obligațiilor pozitive ale Republicii Moldova, *id est* asigurarea respectării drepturilor reclamantului, Curtea constată că acesta a fost arestat pe teritoriul controlat de către autoritățile moldovenești și apoi transportat în regiunea transnistreană. Curtea observă controversa dintre reclamant și Guvernul Republicii Moldova cu privire la circumstanțele exacte ale arestării (a se vedea punctele 7-8 *supra*). În orice caz, ea subliniază că părțile nu contestă faptul că ofițerii moldoveni au fost prezenți la fața locului la momentul arestării. În acest sens, aceasta observă, că nici un material din dosar nu indică faptul că autoritățile moldovenești ar fi fost împiedicate în vreun fel să se opună acestei arestări și constată, *inter alia*, că Guvernul Republicii Moldova nu susține contrariul.

46. În aceste condiții, Curtea concluzionează că autoritățile moldovenești, care trebuiau să controleze situația la momentul arestării reclamantului, nu au împiedicat plasarea sa în condiții inumane de către structurile „rmn”. Prin urmare, nu se poate concluziona că autoritățile moldovenești au depus eforturi pentru a proteja interesele reclamantului (a se compara cu *Braga v. Republica Moldova și Rusia*, nr. 76957/01, §§ 42-46, 17 octombrie 2017).

47. În consecință, având în vedere constatarea că condițiile de detenție ale reclamantului au fost contrare Articolului 3 din Convenție (a se vedea punctul 42 *supra*), Curtea hotărăște că a avut loc o încălcare a acestui Articol de către Republica Moldova.

48. Cu referire la Federația Rusă, Curtea a stabilit că acest stat exercita un control efectiv asupra „rmn” în perioada respectivă (a se vedea punctele 28-29 *supra*). Ținând cont de această concluzie și în conformitate cu jurisprudența sa, nu este necesar să se stabilească dacă Rusia a exercitat un control precis asupra politicilor și a actelor administrației locale subordonate (*Mozer*, pre-citată, § 157). Datorită susținerii sale militare, economice și politice continue pentru „rmn”, fără care ultima nu ar fi putut supraviețui, Rusia se face responsabilă în baza Convenției de încălcarea drepturilor reclamantului (*ibidem*).

49. În concluzie, având în vedere constatarea că a avut loc o încălcare a drepturilor reclamantului garantate de către Articolul 3 din Convenție (a se vedea punctul 42 *supra*), Curtea consideră că a avut loc o încălcare a acestei dispoziții și de către Federația Rusă.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 1 DIN CONVENȚIE

50. Reclamantul susține că detenția sa a fost ilegală.

51. Guvernul rus s-a abținut de la comentarea fondului acestei plângeri.

52. Guvernul Republicii Moldova recunoaște că detenția reclamantului dispusă de către structurile „rmn” a fost incompatibilă cu Articolul 5 § 1 din Convenție, dar susține că Republica Moldova nu poartă vreo responsabilitate în acest sens.

53. Curtea reiterează că, în jurisprudența sa referitoare la Articolul 5 § 1 din Convenție, orice privare de libertate nu trebuie să se încadreze numai în una dintre excepțiile prevăzute la literele (a) - (f), ci ea trebuie să fie și „legală”. Cu referire la legalitatea detenției, inclusiv respectarea „căilor legale”, Convenția se referă în esență la legislația națională și stabilește obligația de a respecta atât standardele de fond, cât și cele de procedură. Această sintagmă impune ca orice arestare sau detenție să aibă o bază legală în dreptul intern; ea se referă, de asemenea, la calitatea legii, care trebuie să fie compatibilă cu statul de drept, concept inerent tuturor articolelor din

Convenție (a se vedea, de exemplu, *Del Río Prada v. Spania* [MC], nr. 42750/09, § 125, CEDO 2013, și *Mozer*, pre-citată, § 134).

54. În cauza *Mozer*, Curtea a considerat că în regiunea transnistreană nu există niciun sistem care să reflecte o tradiție judiciară în conformitate cu Convenția (*Mozer*, pre-citată, § 148). Prin urmare, nici instanțele „rmn” și, implicit, nicio altă structură a „rmn” nu ar fi putut să dispună în mod legal ca reclamantul în prezenta cauză să fie „arestat și deținut [legal]” în sensul Articolului 5 § 1 (c) din Convenție (*ibidem*, § 150).

55. În absența unei informații noi relevante care ar demonstra contrariul, Curtea consideră că toate constatările făcute în hotărârea *Mozer* rămân valabile cu referire la perioada la care se referă prezenta cauză. În consecință, ea consideră că în prezenta cauză a existat o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție.

56. Din aceleași raționamente ca cele invocate în contextul examinării plângerii în baza Articolului 3 din Convenție (a se vedea punctele 45-46 *supra*), Curtea hotărăște că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție de către Republica Moldova.

57. Din aceleași motive ca cele enunțate în acest sens (a se vedea punctul 48 *supra*), Curtea hotărăște că a avut loc o încălcare a acestei prevederi și de către Federația Rusă.

IV. CU PRIVIRE LA ÎNCĂLCAREA ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

58. Reclamantul susține că a fost lipsit ilegal de automobilul său.

59. Guvernul rus s-a abținut de la comentarea fondului acestei plângeri.

60. Guvernul Republicii Moldova afirmă că ingerința în drepturile reclamantului în baza prezentului articol nu a fost prevăzută de lege. Acesta susține însă că responsabilitatea Republicii Moldova nu poate fi angajată.

61. Curtea consideră că, urmare a confiscării automobilului reclamantului după condamnarea sa (a se vedea punctul 10 *supra*), a existat o ingerință în exercitarea dreptului acestuia la respectarea bunurilor sale, în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea amintește că ea a afirmat în repetate rânduri că o astfel de ingerință constituie o măsură de control asupra folosirii bunurilor, prevăzută în cel de-al doilea paragraf al acestui articol (a se vedea, *inter alia*, *Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi împotriva Irlandei* [MC], nr. 45036/98, § 142, CEDO 2005 VI).

62. Pentru ca o măsură care să constituie un control asupra folosirii bunurilor să fie justificată, aceasta trebuie să fie legală (*Katsaros v. Grecia*, nr. 51473/99, § 43, 6 iunie 2002, *Herrmann v. Germania* [MC], nr. 9300/07, § 74, 26 iunie 2012, și *Centro Europa 7 SRL și Di Stefano v. Italia* [MC], nr.

38433/09, § 187, CEDO 2012) și „conform interesului general”. De asemenea, măsura trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit; cu toate acestea, necesitatea examinării proporționalității unei ingerințe nu poate interveni decât după stabilirea legalității ingerinței (*Katsaros*, pre-citată, § 43, *Paduret v. Republica Moldova și Rusia*, nr. 26626/11, § 28, 9 mai 2017, și *Eriomenco*, pre-citată, § 84).

63. Cu privire la legalitatea ingerinței, în speță nu există nimic care ar permite Curții să concluzioneze că ingerința în prezenta cauză a avut un temei juridic (a se compara cu *Mozer*, pre-citată, § 193, *Turturica și Casian v. Republica Moldova și Rusia*, nr. 28648/06 și 18832/07, § 49, 30 august 2016, *Paduret*, pre-citată, § 29, și *Eriomenco*, pre-citată, § 85). Această constatare face inutilă examinarea respectării celorlalte cerințe menționate la paragraful precedent.

64. Prin urmare, Curtea concluzionează că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în privința reclamantului.

65. Din aceleași raționamente ca cele invocate în contextul examinării plângerii în baza Articolului 3 din Convenție (a se vedea punctele 45-46 *supra*), Curtea hotărăște că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Republica Moldova.

66. Din aceleași motive ca cele enunțate în acest sens (a se vedea punctul 48 *supra*), Curtea hotărăște că a avut loc o încălcare a acestei prevederi și de către Federația Rusă.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

67. În conformitate cu Articolul 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

68. Reclamantul solicită 3000 de dolari americani pentru prejudiciul material. El indică faptul că această sumă reprezintă valoarea vehiculului confiscat de către structurile „rmn”.

De asemenea, el solicită 15000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral suferit și 3840 EUR pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții. El a prezentat o copie a contractului încheiat cu reprezentanții săi în fața Curții și o evidență detaliată a orelor petrecute de către aceștia în prezenta cauză (32 de ore la un tarif de 120 EUR pe oră).

69. Guvernele reclamate au contestat aceste sume.

70. Curtea observă că reclamantul nu a prezentat vreun document justificativ pentru a-și demonstra pretenția cu privire la prejudiciul material. Prin urmare, ea o respinge.

71. Ținând cont de încălcările menționate *supra* ale drepturilor reclamantului de către statele reclamate, Curtea consideră că în prezenta cauză este oportun să se acorde o despăgubire pentru prejudiciul moral. Pronunțându-se în echitate, ea acordă reclamantului în acest sens EUR 5600 din contul Republicii Moldova și EUR 9400 din contul Federației Ruse.

72. Cu referire la pretenția reclamantului de rambursare a costurilor și cheltuielilor, în baza documentelor prezentate, Curtea consideră că este rezonabil să acorde reclamantului, pentru procedura în fața sa, suma de EUR 700 din contul Republicii Moldova și EUR 1200 din contul Federației Ruse.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă în privința Republicii Moldova;
2. *Declară* cererea admisibilă în privința Federației Ruse;
3. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 3 de către Republica Moldova;
4. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 3 de către Federația Rusă;
5. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție de către Republica Moldova;
6. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție de către Federația Rusă;
7. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Republica Moldova;
8. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Federația Rusă;
9. *Hotărăște*
  - a) că Republica Moldova trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, următoarele sume care trebuie convertite în moneda statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului:
    - i. EUR 5600 (cinci mii șase sute de euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută, pentru prejudiciul moral;
    - ii. EUR 700 (șapte sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru costuri și cheltuieli;

- b) că Federația Rusă trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, următoarele sume care trebuie convertite în moneda statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului:
  - i. EUR 9400 (nouă mii patru sute de euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută, pentru prejudiciul moral;
  - ii. EUR 1200 (una mie două sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru costuri și cheltuieli;
- c) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, urmează să fie achitată o penalitate adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

10. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 17 septembrie 2019, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunt

Julia Laffranque
Președinte